

Dnevnik udeležbe na Evropskem prvenstvu v Tradicionalnem karateju 2011 - Izrael

13. nov. 11

Jutranji let na Air Dolomiti je bil zame ekstremno adrenalinski in klavstrofobičen, ker je bilo letalo majhno in je bil to moj prvi let po enajstih letih. Münchensko letališče je ogromno, na njem bi se lahko zlahka izgubili, pregledali so nas po dolgem in počez (odpiranje kovčkov, pregledovanje hlač, ipd.), let z Lufthanso pa je bil čudovit, letalo je bilo veliko, opremljeno s televizorčki, blazinami, dobili smo kosilo in pijačo, v glavnem, bil je nadvse razburljiv.

Po enournem čakanju Ukrajincev na letališču so nas najprej odpeljali v napačen hotel, po še kakšni uri pa smo končno pristali v ta pravem. Sobe so bile kar udobne, imeli smo balkon in hladilnik. Po nastanitvi smo se malce sprehodili po naše delu Jeruzalema in na nas ni napravil velikega vtisa. Videli smo veliko moških z rabinovimi čepicami ali tipičnimi klobuki in dolgimi lasmi.

Prav tako se je število reprezentanc iz 9 dvignilo na 15.

14. nov. 11

Ponedeljek je minil v gledanju filmov, treniranja in ponovnega ogleda Jeruzalema. Tokrat smo že vedeli kako se stvarem streže in nakupili malo več hrane. Prav tako smo gledali našo konkurenco in ugotovili, da so precej dobri (kata team, uau!) in naša motivacija nam je malce padla. Zvečer smo se veliko pogovarjali in masirali.

15. nov. 11

V torek smo prav tako pridno trenirali in se veliko fotografirali. Spoznali smo tudi Čehe in z njimi naredili še nekaj fotografij. Malce smo se razvajali tudi v bazenu, nato pa ponovno odšli po mestu, kjer smo odkrili simpatično restavracijo, kjer smo končno jedli bolj normalno hrano – špagete.

Po prihodu v hotel smo trije oddelali še zadnji trening in nato izvedeli še rezultate žrebanj za štartna mesta.

16. nov. 11

Hop na avtobus in na tekmo! S kvalifikacijami smo začeli zelo hitro in od nas je bil prvi na vrsti Dimitri. Žal se mu ni uspelo uvrstiti v polfinale, enako se je zgodilo tudi meni, Andrea pa se je na srečo uvrstila naprej. Več pa na žalost nismo dosegli. Na borbenem področju je Andreja izgubili obe borbi, Dimitriju je uspelo zmagati eno, nato pa je drugo izgubil. Onadva sta bila še najbližje finalu. Kata team nam prav tako ni uspel, saj je konkurenca enostavno prevelika.

Po prihodu v hotel smo se šli še malo 'zbrihtat' v bazen, nato pa smo šli utrujeni samo še spat.

17. nov. 11

V četrtek nas je čakal vodeni ogled Jeruzalema in moram reči, da je stari del veliko lepši od tega, kjer smo bili nastanjeni. Imajo ogromno pokopališče, Zid objokovanja je bil prav tako zanimiva izkušnja, pe posebej pa so se mi v spomin utrnile ulice zaznamovane s stojnicami. Prav tako smo si ogledali cerkev, ki je postavljena na mestu, kjer naj bi Jezus vstal od mrtvih.

Popoldne smo se odpravili še na finale tekmovanja. Gledali smo vrhunske nastope in se iz njih tudi veliko naučili. Obenem je Marko navezoval stike s tujimi trenerji in v hotel smo prišli šele nekaj čez polnoč. Temu je sledila nočna zabava (večerja ob enih ponoči je tudi izkušnja in pol), pogovor z dr. Jorgo in malo plesa.

18. nov. 11

V petek smo bolj ali manj lenarili, gledali smo filme, spali, obujali spomine na tekmo in se pogovarjali o vseh možnih stvareh.

19. nov. 11

Sobota pa je bil dan odhoda. Pred odhodom smo se pogovorili o stanju v katerem smo in določili načrte za naprej. Do enajste ure smo se odjavili in se odpeljali na njihovo ogromno letališče, kjer smo nakupovali v duty-free trgovinah in končno poleteli proti Evropi z Lufthanso. Air Dolomiti nas je po zraku popeljal do Trsta, kjer so nas že čakali naši bližnji.

Zaključek:

Izrael in Jeruzalem sta bila zakon, tekma je bila čudna izkušnja, sama nisem spoznala nič novih ljudi, ampak smo naredili veliko novih mednarodnih prijateljstev. Bilo je fajn in ne bi bila proti, če bi mi ponudili še kakšno tako izkušnjo.

Brina Zagorc